

og kæmpet for det. Det er det, vi kæmper for ogsaa nu, og derfor tror jeg, at det skal lykkes at naa et Resultat. Derfor udtalte jeg ogsaa, at der var bedre Betingelser nu for at komme til Forstaaelse paa dette Omraade.

Gunnar Fog-Petersen: Vi hører ikke saa sjældent den Opfattelse gjort gældende, naar Talen er om den stadige Stigen af Statens Udgifter, at der burde spares betydeligt hist og her, og overordentlig mange Borgere i dette Land har da paa rede Haand, naar de skal give Anvisning paa, hvor der skal spares, at nævne de Tilskud, der ydes paa Finanslovens § 19 IX. B. som personlige Tilskud til Forfattere og Kunstnere. Hvad skal det til at yde Tilskud til disse Mennesker, siger de, de fortjener det jo ikke. De kunde jo bestille noget andet. Denne Understøttelse rummer ikke nogen Statsopgave.

Overfor denne Kritik, der saa ofte rejser sig, vil jeg gøre opmærksom paa, at dette Punkt paa Finansloven i Virkeligheden repræsenterer en yderst beskeden Sum, en saa ringe Sum, at det er uden Indflydelse paa, om Udgifterne stiger eller falder. Hovedparten af Udgifterne paa Finansloven falder som bekendt paa Lønninger og oven i Købet Lønninger, der meget karrigt, forekommer det mig, ydes som Vederlag for Arbejde i Statens Tjeneste. Og hvis der skal være Mulighed for en Besparelse i større Stil, vil den kun kunne finde Sted ved, at man undlader at faa udført Arbejder, som udføres i dette Øjeblik.

Men jeg vil spørge den højtærede Undervisningsminister om, hvorvidt disse Tilskud til Forfattere og Kunstnere bevilges efter nogen som helst Plan eller Regel. Det forekommer mig nemlig, naar jeg læser Anmærkningerne igennem, og ser, hvorledes Tilskuddene er fordelte, at det hele ser meget planløst ud. Der er Bevillinger lige fra 200 Kr. og op til 3,000 Kr. Nu skal jeg villigt indrømme, at en og anden af disse Understøttelser maaske ikke burde være der og sikkert ogsaa kunde stryges, selv om det er vanskeligt at stryge Bevillinger til Folk, der som Regel har meget svært ved at skaffe sig det daglige Udkomme.

Men det forekommer mig, at der ogsaa kunde være andre Hensyn at tage, og jeg vil ved denne Lejlighed tage Ordet for, at

der vises enkelte Forfattere, der ved deres Virksomhed som Forfattere har opnaaet, at deres Bøger er blevet Almeneje, et særligt Hensyn af Staten. Der vil altid være Uenighed om, hvem disse Forfattere da skulde være. Nogle vil anlægge den Maalestok, at de Forfattere, som hævder andre Meninger og Anskuelser end dem, de selv er Tilhængere af, bør ikke have Tilskud paa Finansloven. Denne Betragtning er selvfølgelig uforvarselig. Jeg vil nævne 5 Navne, som det forekommer mig, at den danske Stat burde vise større Hensyn, end man gør ved de Bevillinger, der ydes. Jeg vil nævne Forfatterne Johannes V. Jensen, Martin Andersen Neksø, Jakob Knudsen, Jeppe Aakjær og Helge Rode. Det forekommer mig, at disse 5 Forfattere fortjener at paaskønnes, og at de ved deres Forfatterskab har naaet at blive Almeneje. Naar jeg siger dette, tænker jeg ikke blot paa, at disse Forfatters Bøger læses og diskuteres i stor Stil, jeg tænker lige saa meget paa den indirekte Indflydelse, de utvivlsomt har paa andre Forfattere her i Landet, idet disse Navne fra alle Sider indenfor Skribenternes Verden Gang paa Gang fremhæves som de førende og ledende. Jeg vil meget henstille til det ærede Finansudvalg og den ærede Finansminister at tage under Overvejelse, om ikke Bevillingerne til disse 5 Forfattere burde stilles lig de Bevillinger, der ydes til Henrik Pontoppidan og Troels Lund, og som ydes dem med fuld Ret.

Man maa huske paa, at i et saa lille Samfund som det danske er Forfattere overordentlig slet stillede, fordi de har og maa have en saa lille Læsekreds, som Tilfældet er her i Landet. Og i disse Aar er de yderlig slet stillede ikke blot paa Grund af Dyrtiden, men ogsaa, fordi deres Værker, som ellers bliver oversat paa fremmede Sprog og solgt i de fremmede Lande, paa Grund af Krigen ikke faar den Afsætning i Udlandet, som de ellers vilde have faaet. Naar man lægger Mærke til, i hvor høj Grad de ledende Forfattere har Indflydelse paa, hvad Menneskene i et Land, i et Samfund, tænker og mener, og ud fra hvilke Anskuelser de handler Dag ud og Dag ind, Aaret rundt, vilde det være yderst utaknemmeligt, om et saadant Samfund vilde stille sig paa det Standpunkt overfor disse Mænd, at det vilde